

Никола Вапцаров

Антени

В студеното антените звънтят.
Над тях небето ниско е надвиснало
И аз не спя, и те не ще заспят,
замаяни от новини и мисли.

като оса в ушите ще бръмчи
гласът на тъп и злостен агитатор.
Ще светне ярост в моите очи
и после ще обърна кондензатора,

ще плувна в саксофонена мъгла,
на негърката, в ритъма отсечен,
ще се люлеят тръпните бедра...
Нима това си ти, човечество?

Като че ли в тропическия пек,
под този тежък купол на небето,
се ражда черния човек
за екзотичен декор в кабаретата.

То сякаш, че живота ни тече
спокойно като Дунав в равнината.
Развей си черния перчем
и се надбягвай с пролетния вятър.

Но слушай как в студеното звънтят
през тази нощ антените отчетливо.
И аз не спя, и те не ще заспят,
и ти не ще заспиш, човечество.

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11428>]